

beføiede til at værge sig. I den Form, hvort Lovforslaget foreligger som vedtaget ved 2den Behandling, have Obligationseierne imidlertid ingenfømhelst Udgang, intetsfømhelst Retsmiddel til at værge sig imod en saadan Art af Forurettelse, thi det maa erindres, hvad jeg tror spiller en betydelig Rolle, at de Obligationer, om hvilke der her kan være Tale, ikke ere saalidt forffjellige fra sædvanlige private Obligationer. De ville nemlig i Almindelighed være stillede saaledes, at de for en meget lang Tid ere uopfgelige, og da det er en Grundsætning i vor Lovgivning, at Kreditor ikke kan gjøre sin Ret gjældende, med mindre han har en forfalden Fordring, tilbyder den almindelige Lovgivning ikke Obligationseieren nogetfømhelst Retsmiddel. Man kunde tænke sig, at Banken indlød sig i det ene halsbrækkende Foretagende efter det andet, medens den alligevel var i Stand til at yde Obligationseierne deres forfaldne Renter og til at udbetale de Obligationer, som skulde udbetales efter Lodtrækning, da vilde den Mulighed være tilstede, at Obligationseierne skulde være nødsagede til at se paa Alt dette, uden at have noget Middel til at kunne værge sig mod, hvad jeg ikke kan Andet end anse for en Forurettelse. For at skaffe Obligationseierne et, som jeg tror, meget beffedent Retsmiddel imod Muligheden af en saadan Forurettelse, er det, at flere ærede Medlemmer med mig saavel til forrige som denne Behandling have stillet et Forslag, som vi til denne Behandling have indstrænket meget efter de Bemærkninger, der fremkom ved 2den Behandling, og som nu virkelig har faaet en meget beffeden Form. Man siger — og det er Hovedargumentet —, at det Retsmiddel, som her bydes Obligationseierne, vil kunne misbruges til dermed at chikanere Banken, men jeg vil spørge: Hvilket Retsmiddel kan ikke misbruges? Dette gjælder f. Ex. om den almindelige Sagsøgning; man kan chikanere en Mand ved at sagsøge ham, og man kan chikanere en Mand ved at appellere en Sag, som efter sin Bessaffenhed ikke burde appelleres, men dog falder det Ingen ind at sige, at man skal affkaffe Sagsøgning eller Appel, fordi det er Retsmidler, som kunne give An-

ledning til Misbrug. Jeg kan i saa Henseende henholde mig til, hvad der er blevet udtalt af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds (S. A. Hansen) under en anden Sag, nemlig Loven om Bygningsafgiften. Da denne Sag igaar var til Behandling, gjorde det ærede Medlem nemlig fuldstændig rigtig opmærksom paa, at man ikke kan behandle en Lov paa den Maade, at man opstiller et ganske extraordinært Tilfælde for sin Fantasi og lader dette være afgjørende for sin Afstemning, men at man maa tage Forholdene i sin Almindelighed, og naar der nu som her foreligger et Tilfælde, hvort der er Spørgsmaal om at tillægge visse Mænd, der, som Forholdene nu staa, ere udeluffede fra ethvert Retsmiddel, et saadant Retsmiddel til Varetagelse af deres Interesser, er det urigtigt at opstille for sin Forestilling, at dette Retsmiddel ikke vil blive benyttet paa den naturlige, ordinære Maade, hvorpaa det bør benyttes, nemlig under Forudsætning af, at Vedkommende har en virkelig Interesse at varetage, men at det derimod, hvad der altid vil være extraordinært, vil blive misbrugt i ganske andre Diemed af Folk, som ikke have nogen Interesse at varetage, hvorimod de handle i sjendtlig Interesse mod vedkommende Institut. Man gjør herved netop, hvad det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds igaar advarede mod, idet man opstiller det extraordinære Tilfælde som Maalestof og Rettefnor for sin Afstemning i Stedet for at tage Forholdene i det Hele. Naar jeg opkaster det Spørgsmaal, hvorledes denne Bestemmelse vil virke, skal jeg vel indrømme Muligheden af, at Chikane kan finde Sted, men dels vil dette altid være extraordinært, og dels skal jeg gjøre opmærksom paa, at det at opkjøbe 500,000 Rd. i Obligationer for at chikanere Landmandsbanken overmaade let kunde blive et meget dyrt Foretagende. Den første Virkning af et saadant Kjøb vil nemlig være en enorm Stigen af disse Obligationer, saaledes at det vil koste mange Penge, og jeg tvivler om, at Mange ville tillade sig en saa kostbar Forretelse, som dette vilde være; men, naar det da omsider viste sig, at man derved fuldstændig havde ruineret Landmandsbanken, kunde